

[Arbejdsministeren]

systemet, blandt andet ved en mere målrettet uddannelse af det personale, der forestår revalideringen, med sigte på, at der i selve revalideringsprocessen indgår den til enhver tid mest relevante og arbejdsmarkedsrettede uddannelse eller oplæring. Endvidere er arbejdet mellem socialforvaltningerne og arbejdsformidlingen under overvejelse. Det er regeringens opfattelse, at placering på arbejdsmarkedet af erhvervshæmmede vil kunne fremmes ved egnede oplysningskampagner med henblik på en holdningsændring hos arbejdsgivere. Endvidere er man enig i, at der er behov for udbygning af beskyttede arbejdspladser.

Endelig for så vidt angår boligpolitikken påpeger kommissionen – hvad der forekommer naturligt – at de grundlæggende forskelle i indkomsterne genspejles i befolkningens boligforbrug. Det meget differentierede boligbehov, der er hos befolkningen, finder regeringen bedst kan imødekommes ved, at der er et så differentieret boligudbud som muligt. Det er derfor afgørende, at der er et bredt og varierende udbud af de forskellige boligformer både i henseende til boligernes størrelse, pris, kvalitet og ejerforhold m.v.

Boligforbruget udgør en vigtig del af det samlede forbrug, og der eksisterer, for at understøtte dette forbrug, en række direkte og indirekte virkende støtteordninger. Hvor der for personer og familier foreligger særlige boligmæssige behov, kan dette efter regeringens opfattelse bedst støttes på individuel basis.

Kommissionen redegør for en række forhold, der særligt vedrører kvindernes situation. Det fremhæves således, at kvinder har et lavere indkomstniveau end mænd, fordi arbejdsmarkedet er kønsopdelt og de typiske kvindeområder samtidig er de typiske lavtlønsområder. Det fremhæves også, at kvindernes beskæftigelse er særligt truet, blandt andet fordi den teknologiske udvikling, f.eks. på kontorområdet, vil berøre de traditionelle kvindefag.

Regeringen er enig i, at der må gøres en særlig indsats for at nedbryde det kønsopdelte arbejdsmarked, og at det er nødvendigt at arbejde med særlige støtteforanstaltninger, der kan hjælpe kvinderne til at overvinde hindringerne for frit valg af uddannelse og erhverv.

Et middel hertil kan være at udvikle formidlings- og vejledningsmetoder, der kan nedbryde de traditionsbestemte forventninger til kvinders og mænds kvalifikationer og muligheder på arbejdsmarkedet, og som kan motivere de unge kvinder til også at vælge erhverv inden for mandefagene. Det er særlig nødvendigt at øge kvindernes efteruddannelse, således at de ikke blot kan få beskæftigelse på alle områder, men også kan få en ligelig andel af jobbene på alle niveauer. Regeringen lægger i denne forbindelse vægt på, at virksomhederne som led i personaleplejen selv er opmærksom på at motivere kvinderne til at deltage i uddannelses tilbud og andre aktiviteter inden for virksomheden. Samtidig bør der efter regeringens opfattelse gøres en familiepolitisk indsats, som gør det muligt for kvinderne at deltage i arbejdslivet på lige fod med mændene.

Regeringen er endvidere enig med den række af forskere m.fl., som ikke ser mulighederne for teknologiske fremskridt (heller ikke for kontorfaget) som en trussel, men som en række muligheder for at få flere i beskæftigelse dels derved, at hidtil ikke rentabel produktion bliver rentabel, dels ved at konkurrenceevnen generelt forbedres.

Kommissionens arbejde leder op til, at der fortsat er fordelingspolitiske problemer i Danmark, og at der er behov for at tænke fordelingspolitisk i en række nye sammenhænge. Dette er især kommet til udtryk i den vægt, kommissionen har lagt på erhvervsstruktur- og teknologiudviklingens betydning for levevilkårenes fordeling. Hertil kommer, at analyserne af udviklingen på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet har understreget, at fordelingspolitik ikke kun er et spørgsmål om økonomi, men er af langt bredere karakter. Dette sammenholdt med opfattelsen af en begrænset fordelingspolitisk effekt af de »traditionelle fordelingspolitikker«: social- og skattepolitikken, har fået kommissionen til at konkludere, at der må tillægges fordelingspolitikken større opmærksomhed.

Et flertal af kommissionens medlemmer har med dette sigte foreslået, at der etableres et fordelingspolitisk råd, som får til opgave at følge og vurdere fordelingsvirkningerne af førte eller undladte politikker i statslig, kommunal eller organisationsregie.